

DECYZJA KOMISJI

z dnia 29 września 2010 r.

w sprawie programu pomocy C 4/09 (ex N 679/97) wdrożonego przez Francję na rzecz radiofonii

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 6483)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/147/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy ⁽¹⁾,uwzględniając porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a) ⁽²⁾,po zaproszeniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z wymienionymi artykułami ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 2 października 1997 r. Republika Francuska zgłosiła Komisji program pomocy N 679/97 – projekt dekretu mającego na celu zmianę istniejącego programu pomocy dla radiofonii ⁽⁴⁾. Decyzją z dnia 10 listopada 1997 r. ⁽⁵⁾ Komisja zatwierdziła przedłużenie programu wsparcia na rzecz radiofonii na okres 10 lat.
- (2) Decyzją Komisji z dnia 28 lipca 2003 r. ⁽⁶⁾ zatwierdzono zmianę omawianego programu pomocy. Zmiana zaproponowana przez władze francuskie dotyczyła, między innymi, sposobu finansowania programu pomocy ⁽⁷⁾. We wspomnianej wyżej decyzji Komisja uznała, że zmie-

niony w ten sposób program pomocy jest zgodny z wewnętrznym rynkiem w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”). Zmiana ta stała się skuteczna od dnia 1 stycznia 2003 r. i miała obowiązywać przez okres 10 lat.

- (3) Dnia 22 grudnia 2008 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł nieważność decyzji Komisji z dnia 10 listopada 1997 r. w odniesieniu do okresu od 1997 do 2002 r. Komisja podjęła w związku z tym wszelkie konieczne środki w celu zaradzenia stwierdzonej niezgodności z prawem i ponownie przeanalizowała informacje przekazane przez władze francuskie (dokładny opis tej procedury znajduje się w sekcji 3 „Przyczyny wszczęcia procedury”).
- (4) Pismem z dnia 11 lutego 2009 r. Komisja powiadomiła Republikę Francuską o decyzji o wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 108 ust. 2 TFUE, w odniesieniu do przedmiotowego programu pomocy.
- (5) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽⁸⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag w sprawie przedmiotowego programu pomocy.
- (6) Pismem z dnia 23 kwietnia 2009 r. Republika Francuska przekazała swoje uwagi na temat programu pomocy.
- (7) Komisja nie otrzymała innych uwag na ten temat od zainteresowanych osób trzecich.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA POMOCY

- (8) Przedmiotowym środkiem pomocy jest program pomocy na rzecz małych, lokalnych francuskich stacji radiowych, uczestniczących w lokalnej komunikacji społecznej i których przychody komercyjne pochodzące z reklam lub od sponsorów nie przekraczają 20 % obrotu.

⁽¹⁾ Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. art. 87 i 88 Traktatu WE stały się odpowiednio art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”). Treść tych dwóch grup postanowień jest zasadniczo identyczna. Do celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 107 i 108 TFUE należy rozumieć, we właściwych przypadkach, jako odniesienia odpowiednio do art. 87 i 88 Traktatu WE.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. C 223 z 16.9.2009, s. 15. <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2009:223:0015:0019:PL:PDF>

⁽⁴⁾ Dekret nr 92-1053 z dnia 30 września 1992 r.

⁽⁵⁾ Pismo do władz francuskich z dnia 10 listopada 1997 r., pomoc państwa N 679/97, Dz.U. C 120 z 1.5.1999, s. 2. <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:1999:120:0002:0002:FR:PDF>

⁽⁶⁾ Pomoc państwa NN 42/03 (ex N752/02), Dz.U. C 219 z 16.9.2003, s. 3. <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2003:219:0002:0003:FR:PDF> http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2003/nn042-03.pdf

⁽⁷⁾ Zob. motyw 14.

⁽⁸⁾ Porównaj: przypis 1.

- (9) Pomoc była finansowana ze środków pochodzących z opłaty parafiskalnej nałożonej na przychody z reklam emitowanych drogą radiową i telewizyjną.
- (10) Właściwy organ, tj. francuski fundusz pomocy dla radiofonii (fr. *Fonds de soutien à l'expression radiophonique* – FSER), może przyznać trzy rodzaje pomocy:
- dotację na zagospodarowanie dla stacji uprawiających społeczną działalność nadawczą, nowo zarejestrowanych przez francuską Najwyższą Radę Radiofonii i Telewizji (fr. *Conseil supérieur de l'audiovisuel*), która nie może przekroczyć pułapu ustalonego w tabeli stawek;
 - dotację operacyjną ustaloną według stawek początkowo rosnących, a następnie malejących, określonych przez komisję odpowiedzialną za przyznawanie dotacji; komisja może zwiększyć w określonych granicach wysokość dotacji, mając na uwadze działania wykonywane przez dany podmiot w zakresie zarządzania wewnętrznego i w obszarze edukacji, działalności stowarzyszeniowej, kulturalnej lub lokalnej komunikacji społecznej;
 - pomoc na wyposażenie, którą można przeznaczyć na sfinansowanie 50 % kosztów wymiany sprzętu w kwalifikujących się do pomocy stacjach radiowych; może być ona przyznawana tylko co pięć lat i nie może przekraczać pułapu ustalonego w tabeli stawek.
- (11) Przedmiotowy program pomocy działa od 1989 r. i był kilkakrotnie zmieniany. Wszystkie zmiany zostały zgłoszone Komisji i zatwierdzone przez nią w roku 1990, 1992, 1997 i 2003.

2.1. Beneficjenci programu pomocy

- (12) W projekcie zgłoszonym przez władze francuskie postanawia się o wdrożeniu programu pomocy przewidzianego w art. 80 ustawy nr 86-1067 z dnia 30 września 1986 r. dotyczącej swobody komunikacji, w brzmieniu ustalonym art. 25 ustawy nr 89-25 z dnia 17 stycznia 1989 r. i art. 27 ustawy nr 90-1170 z dnia 29 grudnia 1990 r., który stanowi:

„Zgodnie z przepisami ustanowionymi w dekrete Conseil d'État [Rady Stanu] zostanie udzielona pomoc na rzecz posiadaczy koncesji na świadczenie usług radiowych, których przychody komercyjne pochodzące z emitowanych na antenie przekazów mających charakter reklamy znaku towarowego lub sponsora są niższe niż 20 % całkowitego obrotu.

W celu finansowania tej pomocy pobierany będzie podatek od przychodów pochodzących z reklam emitowanych drogą radiową i telewizyjną.

Przy ustalaniu górnej granicy określonej w akapicie pierwszym niniejszego artykułu nie są uwzględniane wynagrodzenia otrzymywane za usługi radiowe w związku z przekazami emitowanymi w celu udzielenia pomocy działaniom zbiorowym lub użyteczności publicznej”.

2.2. Sposób finansowania programu pomocy

- (13) Jeśli chodzi o aspekt finansowania programu pomocy, projekt zgłoszony przez władze francuskie dnia 2 października 1997 r., obecnie dekret nr 97-1263 z dnia 29 grudnia 1997 r. w sprawie ustanowienia opłaty parafiskalnej na rzecz funduszu pomocy dla radiofonii⁽⁹⁾, w art. 1 stanowi:

„Począwszy od dnia 1 stycznia 1998 r., wprowadza się na okres pięciu lat parafiskalną opłatę od reklamy emitowanej drogą radiową i telewizyjną [(zwaną dalej »opłatą od sprzedaży czasu reklamowego«)] w celu finansowania funduszu pomocy na rzecz posiadaczy koncesji na świadczenie usług radiowych, których przychody komercyjne pochodzące z emitowanych na antenie przekazów mających charakter reklamy znaku towarowego lub sponsora są niższe niż 20 % całkowitego obrotu. Opłata ta ma na celu udzielenie wsparcia radiofonii”.

Artykuł 2 tego dekretu stanowi:

„Podstawą obliczenia wysokości opłaty są kwoty zapłacone przez reklamodawców za emisję ich przekazów reklamowych przeznaczonych na terytorium francuskie, nieobejmujące wynagrodzenia pośredników i podatku od wartości dodanej.

Opłata jest należna od osób, które zajmują się sprzedażą tych przekazów reklamowych.

Stawki opodatkowania ustalane są w drodze wspólnego rozporządzenia ministrów właściwych ds. budżetu i komunikacji progresywnie na podstawie kwartalnych przychodów podmiotów zobowiązanych do opłaty, przy zachowaniu następujących limitów:

[...]”.

Artykuł 4 tego dekretu precyzuje, iż opłata, o której mowa w jego art. 2, jest obliczana, ustalana i pobierana na rachunek funduszu pomocy dla radiofonii przez ogólną dyrekcję podatków na podstawie tych samych przepisów oraz zgodnie z tymi samymi gwarancjami i pod groźbą tych samych sankcji, które mają zastosowanie do podatku od wartości dodanej.

⁽⁹⁾ Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej (JORF) z dnia 30 grudnia 1997 r., s. 19194.

(14) Przepisy te zostały zmienione przy okazji wprowadzania zmian do programu pomocy zgłoszonego Komisji i zatwierdzonego przez Komisję decyzją z dnia 28 lipca 2003 r. ⁽¹⁰⁾. Zgodnie z nowymi zasadami opłata parafiskalna ma zastosowanie wyłącznie do podmiotów mających siedzibę na terytorium Francji.

3. PRZYCZYNY WSZCZĘCIA PROCEDURY

(15) Decyzją N 679/97 Komisja zatwierdziła w 1997 r. modyfikację programu pomocy, wprowadzającą mechanizm finansowania z parafiskalnej opłaty od reklamy emitowanej drogą radiową lub telewizyjną. W decyzji tej nie przeprowadzono żadnej analizy sposobu finansowania. Decyzja z 1997 r. obowiązywała do 2003 r., kiedy to została zastąpiona nową decyzją zatwierdzającą NN 42/03 ⁽¹¹⁾.

(16) Dnia 3 sierpnia 2004 r. Régie Network, agencja reklama będąca spółką zależną dużej francuskiej stacji radiowej – NRJ, zakwestionowała przed sądem w Lyonie opłatę wniesioną w 2001 r. (152 524 EUR). W sprawie tej złożono do Trybunału Sprawiedliwości wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczącego oceny ważności decyzji Komisji z dnia 10 listopada 1997 r. zatwierdzającej pomoc.

(17) Wyrokiem ⁽¹²⁾ Trybunału Sprawiedliwości wydanym dnia 22 grudnia 2008 r. stwierdzono nieważność decyzji z 1997 r. z uwagi na fakt, że Komisja nie przeprowadziła oceny sposobu finansowania przedmiotowego programu pomocy.

(18) W pkt 89 wyroku Trybunał przypomniał, że ocena działania pomocowego przez Komisję zawsze musi uwzględniać sposób finansowania pomocy, w przypadku gdy stanowi on integralny składnik tego działania. W pkt 99 wyroku Trybunał precyzuje, że opłata stanowi integralny składnik środka pomocy, jeśli w świetle znajdujących zastosowanie uregulowań krajowych istnieje nierozwalny związek między opłatą a pomocą w tym znaczeniu, że dochody uzyskane z opłaty są obowiązkowo przeznaczane na finansowanie pomocy i wpływają bezpośrednio na stopień natężenia pomocy, a w konsekwencji na ocenę zgodności tej pomocy z rynkiem wewnętrznym.

(19) Po sprawdzeniu, czy w niniejszej sprawie wszystkie te warunki zostały spełnione, Trybunał uznał w pkt 112 wyroku, że opłata od sprzedaży czasu reklamowego jest integralnym składnikiem systemu pomocy dla radiofonii, którego finansowaniu służy ta opłata. Komisja była więc zmuszona uwzględnić tę opłatę w ocenie omawianego programu pomocy, czego nie uczyniła w decyzji NN 42/03.

⁽¹⁰⁾ Pomoc państwa NN 42/03 (ex N 752/02), Dz.U. C 219 z 16.9.2003, s. 3. Zob. przypis 5.

⁽¹¹⁾ Porównaj: przypis 10.

⁽¹²⁾ Sprawa C-333/07, Régie Networks; <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62007C0333:PL:HTML>

(20) W następstwie wyroku stwierdzającego nieważność decyzji Komisji z dnia 10 listopada 1997 r. Komisja podjęła wszelkie niezbędne środki w celu zaradzenia stwierdzonej niezgodności z prawem i ponownie zbadała informacje przedstawione przez władze francuskie. W rezultacie dnia 11 lutego 2009 r. Komisja, zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE, wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające pod numerem C4/2009 ⁽¹³⁾.

4. UWAGI FRANCJI

(21) Pismem z dnia 23 kwietnia 2009 r. władze francuskie przekazały Komisji następujące uwagi:

a) kwota środków pobranych i wypłaconych w przedmiotowym okresie wyniosła rocznie średnio 20 mln EUR i została rozdzielona między ponad 500 beneficjentów;

b) nie kwestionuje się, że operatorzy zagraniczni świadczący usługi radiowe we Francji za pośrednictwem stacji radiowych lub podmiotów zajmujących się sprzedażą czasu reklamowego znajdujących się w innych państwach członkowskich również wnieśli przedmiotową opłatę parafiskalną, nie można ich jednak zidentyfikować;

c) przedmiotowej pomocy nie można odzyskać głównie z dwóch powodów: po pierwsze przedmiotowy program pomocy został odpowiednio zgłoszony i kilkakrotnie zatwierdzony przez Komisję, co wzbudziło uzasadnione oczekiwania ze strony beneficjentów; po drugie w aktualnej sytuacji finansowej beneficjentów odzyskanie przez władze francuskie przekazanych kwot pomocy nie byłoby możliwe.

5. OCENA POMOCY

5.1. Podstawa prawna oceny

(22) Podstawą oceny przedmiotowego programu pomocy jest art. 107 ust. 3 TFUE.

5.2. Istnienie pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

(23) Artykuł 107 ust. 1 TFUE stanowi:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.

⁽¹³⁾ Porównaj: przypis 1.

(24) Analiza przedmiotowej sprawy w świetle warunków, o których mowa w art. 107 ust. 1 TFUE.

a) *Pomoc przyznana przez państwo przy użyciu zasobów państwowych*

Przedmiotowy program pomocy jest finansowany przy użyciu zasobów pochodzących z opłaty parafiskalnej nałożonej przepisami prawa, pobieranej przez organy administracji podatkowej i obciążającej przychody z reklam emitowanych drogą radiową i telewizyjną.

Pomoc jest zatem przyznawana przy użyciu zasobów państwowych Francji.

b) *Zakłócenie lub groźba zakłócenia konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów*

Program pomocy sprzyja wyłącznie świadczeniu usług radiowych. Beneficjentami programu są usługodawcy, których przychody z reklam są niższe niż 20 % całkowitego obrotu. Usługodawcy ci konkurują pod względem pozyskiwania słuchaczy oraz przychodów ze sprzedaży czasu reklamowego przede wszystkim z innymi stacjami radiowymi na terytorium Francji, których przychody komercyjne ze sprzedaży czasu reklamowego przewyższają przychody beneficjentów i którzy nie korzystają z wsparcia publicznego w formie programu pomocy.

Przedmiotowa pomoc zakłóca zatem, a co najmniej grozi zakłóceniem konkurencji między usługodawcami-beneficjentami i usługodawcami niekorzystającymi z tej pomocy.

c) *Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi*

Z usług radiowych świadczonych z terytorium Francji, w szczególności przez beneficjentów programu pomocy, można korzystać również w innych państwach członkowskich, nawet jeśli dotyczy to tylko stref transgranicznych. Poza tym stwierdzono, że opłata parafiskalna nałożona zgłoszonymi przepisami prawa obciąża również przychody ze sprzedaży czasu reklamowego usługodawców świadczących swe usługi we Francji z terytoriów innych państw członkowskich.

Istnieje zatem ryzyko, że zgłoszony program pomocy ma lub może mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

d) *Wnioski w zakresie istnienia pomocy państwa*

W związku z powyższym Komisja uważa, że zgłoszony przez władze francuskie program pomocy dla radiofonii wchodzi w zakres stosowania art. 107 ust. 1 TFUE. W zakresie, w jakim przedmiotowy program pomocy

stanowi pomoc państwa, Komisja ma obowiązek zbadać jego zgodność z rynkiem wewnętrznym. Zgodnie z przywołanym wcześniej wyrokiem w sprawie *Régie Networks* opłatę od sprzedaży czasu reklamowego, z której finansowano przedmiotową pomoc, należy uwzględnić w ocenie zgodności programu pomocy z rynkiem wewnętrznym.

5.3. Zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym w świetle art. 107 ust. 2 i 3 TFUE

(25) Ze względu na swój przedmiot i zakres stosowania zgłoszony środek pomocy w sposób oczywisty nie spełnia warunków przewidzianych w art. 107 ust. 2 oraz w art. 107 ust. 3 lit. a) i b) TFUE.

(26) Ze względu na swój cel, jakim jest sprzyjanie stacjom świadczącym usługi radiowe na terytorium Francji, przede wszystkim poprzez wspieranie stacji o najniższych przychodach ze sprzedaży czasu reklamowego, program pomocy dąży do zagwarantowania na terytorium Francji pluralizmu mediów, co jest uzasadnionym celem ogólnym. Pomoc można zatem zbadać w świetle warunków, o których mowa w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Postanowienie to brzmi: „Za zgodną z rynkiem wewnętrznym może zostać uznana: pomoc przeznaczona na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem [...]”. W tym przypadku Komisja musi porównać pozytywne i negatywne skutki zastosowania środka.

(27) W swoich poprzednich decyzjach Komisja stwierdziła, że przedmiotowy program pomocy przynosi pozytywne skutki i jest zgodny z rynkiem wewnętrznym, przede wszystkim ze względu na fakt, że przyczynia się on do osiągnięcia jasno określonego celu leżącego w interesie publicznym. Program ten dąży bowiem do sprzyjania pluralizmowi stacji świadczących usługi radiowe na terytorium Francji. Wspiera on małe, lokalne stacje radiowe, uwzględniając interesy społeczne, kulturowe i lokalne, co stanowi uzasadniony cel ogólny. Ponadto potencjalne zakłócenie konkurencji spowodowane przez program pomocy sprzyjający takim lokalnym stacjom jest niewielkie i nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Ze względu na misję i rozmiar tych stacji zakłócenie konkurencji między nimi a usługodawcami świadczącymi podobnego rodzaju usługi w innym państwie członkowskim jest szczególnie ograniczone. Tak więc wpływ przedmiotowego programu pomocy na wymianę handlową jest wyjątkowo niski.

(28) Niemniej jednak z analizy art. 3 i 6 dekretu 97-1263 wynika, że sposób finansowania programu pomocy poprzez opłatę parafiskalną stanowi integralny składnik środka pomocy, co stwierdził również Trybunał w wyroku w sprawie *Régie Networks* (pkt 99–112).

- (29) W pkt 89 wyroku *Régie Networks* Trybunał stwierdził, co następuje: „sposób finansowania pomocy państwa może doprowadzić do uznania niezgodności z rynkiem wewnętrznym całego systemu pomocy. W konsekwencji badanie pomocy nie powinno być dokonywane w oderwaniu od skutków, jakie powoduje sposób jej finansowania. Przeciwnie, ocena działania pomocowego przez Komisję zawsze musi uwzględniać sposób finansowania pomocy, w przypadku gdy stanowi ona integralny składnik tego działania (zob. podobnie w szczególności ww. wyrok w sprawie *Calster i in.*, pkt 49; wyrok z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie *C-345/02 Pearle i in.*, Zb.Orz. s. I-7139, pkt 29)”.
- (30) Wynika z niego, że Komisja jest zobowiązana uwzględnić przedmiotową opłatę podczas badania zgodności programu pomocy z rynkiem wewnętrznym. W tym względzie stwierdzono, że opłata od sprzedaży czasu reklamowego wydaje się być sprzeczna z ogólną zasadą, wielokrotnie podnoszoną przez Komisję i potwierdzoną przez Trybunał w wyroku z dnia 25 czerwca 1970 r. w sprawie *Francja przeciwko Komisji* (47/69, Rec. s. 487), zgodnie z którym przywożone towary i usługi powinny być zwolnione z wszelkich opłat podatkowych przeznaczonych na finansowanie programu pomocy, z którego korzystają jedynie przedsiębiorstwa krajowe. Trybunał przywołał tę analizę w pkt 115 wyroku w sprawie *Régie Networks*.
- (31) Zdaniem Komisji fakt, że usługi radiowe świadczone we Francji przez stacje mające siedzibę w innych państwach członkowskich i niemogące skorzystać z pomocy udzielanej w ramach zgłoszonego programu nie są zwolnione z tej opłaty, zmienia warunki wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. O ile cel ogólny komponentu pomocy przewidziany w zgłoszonym programie jest uzasadniony i można go uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym, nie dotyczy to jednak sposobu finansowania omawianego programu pomocy.

6. WNIOSK

- (32) W związku z powyższym Komisja stwierdza, że przedmiotowy program pomocy można uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym, szczególnie według kryteriów, o których mowa w art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Komisja nie może jednak zatwierdzić sposobu finansowania tego programu.
- (33) Komisja odnotowała w tym względzie informację przywołaną przez władze francuskie w piśmie z dnia 23 kwietnia 2009 r. dotyczącą niemożności zidentyfikowania (wśród podmiotów, które wniosły opłatę parafiskalną finansującą program pomocy) operatorów zagranicznych znajdujących się w innych państwach członkowskich, świadczących usługi radiowe we Francji za pośrednictwem stacji radiowych lub podmiotów zajmujących się sprzedażą czasu reklamowego w okresie

objętym przedmiotowym programem pomocy. Komisja uznaje istnienie trudności administracyjnych z ich identyfikacją wobec dawności zdarzeń. Niemniej jednak, na podstawie wyjaśnień władz francuskich, nie wydaje się, aby upływ czasu sam w sobie stanowił w tym przypadku niemożliwą do pokonania przeszkodę w zidentyfikowaniu podmiotów zobowiązanych do opłaty. Władze francuskie stwierdziły, że na podstawie posiadanych danych nie zawsze możliwe było ustalenie, czy podmiotami zobowiązanymi do opłaty były podmioty zajmujące się sprzedażą czasu reklamowego nadające z terytorium Francji, czy też z terytorium innego państwa członkowskiego. W takim przypadku mają one obowiązek w terminie sześciu miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji poinformować poszczególne podmioty zobowiązane do opłaty o przysługującym im prawie do zwrotu wpłaconych kwot, jeśli nadawali oni we Francji z terytorium innego państwa członkowskiego. Administracja musi wykorzystać wszelkie środki, jakimi dysponuje, w celu zidentyfikowania podmiotów zobowiązanych do opłaty. Ponieważ nie ma jednak pewności, że francuskim władzom uda się samodzielnie zidentyfikować wszystkie te podmioty, mają one jednocześnie obowiązek zadbać o odpowiednie publiczne nagłośnienie prawa do zwrotu, tak aby zainteresowani operatorzy mogli zgłosić się sami.

- (34) Zasadniczo nie ma przeszkód, aby Francja umożliwiła tym nieznanym operatorom skorzystanie z przysługującego im prawa do zwrotu kwot wpłaconych nienależnie w latach 1997–2002. Francja może rozwiązać problem niezgodności sposobu finansowania programu pomocy poprzez zwrot kwot opłaty niezgodnej z rynkiem wewnętrznym, przestrzegając następujących warunków:

— władze francuskie muszą zwrócić się do zainteresowanych operatorów, informując ich indywidualnie o przysługującym im prawie do zwrotu, w przypadku gdy są w stanie ich zidentyfikować, oraz za pomocą odpowiedniego publicznego nagłośnienia, szczególnie w prasie specjalistycznej w całej Unii Europejskiej⁽¹⁴⁾,

— podmiotom zobowiązanym do opłaty powinien przysługiwać termin trzech lat od dnia odpowiedniego publicznego nagłośnienia na złożenie wniosku o zwrot⁽¹⁵⁾,

— zwrot powinien nastąpić w terminie nie dłuższym niż sześć miesięcy od dnia złożenia wniosku⁽¹⁶⁾,

⁽¹⁴⁾ W granicach wg stanu z 2003 r.

⁽¹⁵⁾ Jest to termin zwykły stosowany we Francji w stosunkach między organami administracji podatkowej a podatnikami, który można uznać za rozsądny.

⁽¹⁶⁾ Termin ten przyjęto w decyzji Komisji z dnia 14 grudnia 2004 r. dotyczącej podatku od zakupu mięsa (opłaty utylizacyjnej) wdrożonego przez Francję. Wydaje się on rozsądny i nie ma powodu, by nie zastosować go w niniejszej sprawie.

- zwrócone kwoty powinny być powiększone o odsetki biegnące od dnia pobrania opłaty parafiskalnej do dnia faktycznego zwrotu, naliczane narastająco, stosując jako odniesienie stopę docelową – poprzez analogię, stopę, o której mowa w art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽¹⁷⁾,
- władze francuskie muszą zaakceptować każdy rozsądny dowód uiszczenia opłaty przedstawiony przez zainteresowanych operatorów,
- prawo do zwrotu nie może podlegać żadnym innym warunkom,
- od dnia notyfikacji niniejszej decyzji władze francuskie będą co sześć miesięcy przysyłać Komisji regularne sprawozdania na temat przebiegu procedury zwrotu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Program pomocy wdrożony przez Francję jest zgodny z rynkiem wewnętrznym z zastrzeżeniem warunków przewidzianych w art. 2.

Artykuł 2

Aby wyeliminować dyskryminację, jakiej doświadczyli nadawcy zagraniczni, którzy wnieśli opłatę od sprzedaży czasu reklamowego na rzecz Francji bez możliwości skorzystania z programu pomocy, władze francuskie są zobowiązane zwrócić opłaty parafiskalne pobrane od operatorów zagranicznych w latach 1997–2002. W terminie sześciu miesięcy od daty notyfikacji

niniejszej decyzji muszą one poinformować wszystkich operatorów zobowiązanych do opłaty podlegającej zwrotowi, których są w stanie zidentyfikować, oraz zwrócić się do takich operatorów za pomocą odpowiedniego publicznego nagłośnienia, tak aby mogli się oni zgłosić sami, gwarantując im równocześnie termin trzech lat na złożenie wniosku o zwrot ⁽¹⁸⁾. Po publicznym nagłośnieniu i na podstawie dowodów przedstawionych przez przedmiotowych operatorów władze francuskie muszą, w terminie nie dłuższym niż sześć miesięcy od dnia złożenia wniosku o zwrot, zwrócić kwoty opłaty niezgodnej z rynkiem wewnętrznym, powiększone o odsetki naliczane narastająco, stosując jako odniesienie stopę docelową – poprzez analogię, stopę, o której mowa w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 794/2004.

Artykuł 3

W terminie dwóch miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji Francja poinformuje Komisję o środkach podjętych w celu jej wykonania.

Począwszy od daty notyfikacji niniejszej decyzji, co sześć miesięcy będzie ona przedstawiać Komisji regularne sprawozdania na temat przebiegu procedury zwrotu przewidzianej w art. 2 aż do upływu terminu trzech lat, licząc od daty podjęcia ostatnich środków w celu odpowiedniego publicznego nagłośnienia, o których mowa w art. 2.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 września 2010 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

⁽¹⁷⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

⁽¹⁸⁾ Zgodnie z warunkami określonymi w motywie 34.